

DE MEDICUS EN GENEZEN

20 april 1961

Vraag: Zo de mens handelt op de volgende manier, hoe kan hij dan bewust worden?

- a. Volgens zijn doktersdiploma, zonder medeleven met de zieke,
- b. Volgens de zin van de medicus, zonder dat hij de doktersvergunning behouden mag,
- c. Volgens de ziekenbeschermingsbond, zonder zijn eigen persoonlijkheid te laten gelden en de tuchtstraf te aanvaarden die men hem oplegt.

Men zal het snelst bewust worden wanneer men als medicus in de eerste plaats zich alle moeite getroost om zijn kennis voortdurend paraat en up-to-date houdt, - dus niet slechts zijn studie beëindigend – maar voortdurend verder studerend opdat men verantwoord de zieke kan genezen.

Daarbij, volgens de hypocratische eed, voor elke zieke en te allen tijde beschikbaar is, en te allen tijde tracht het leven van die zieke te behouden.

Door zich te verdiepen in de geest van de mensheid, en zo mogelijk ook in eigen geestelijke mogelijkheden, die vele capaciteiten en gaven verschaft, die naast de stoffelijke medische kennis bij genezing van zieken zo buitengewoon belangrijk zijn.

Een medicus faalt mijns inziens wanneer hij op een van de volgende punten tekort schiet:

1. Bij het bewijzen van zijn diensten overal waar dit nodig is, ongeacht de betaling die hij daarvoor zou kunnen ontvangen,
2. Bij het als mens medeleven met zijn zieken en hen zijn morele steun evenzeer geven als zijn stoffelijke,
3. Als hij zijn medisch, ethisch en menselijk inzicht niet zal stellen boven alle regels die door stoffelijke entiteiten, groepen en zelfs een beroepsgroep worden opgesteld.

Wanneer men zich door deze laatste dingen laat binden, doet men afstand van eigen hoogste recht als medicus, namelijk te zijn geroepen die het lijden van de mensheid mildert, en hen geneest waar dit toelaatbaar en mogelijk is.

Wie echter wordt tot een reparateur van mensen tegen een zo hoog mogelijke betaling, vernedert die mens tot een machine. Hij ontkent in feite de menselijke waarde van de mens en zal daardoor, mijns inzien moeten worden gerekend onder hen die zich al zeer snel aan demonische krachten overgeven, en eerder het leed van anderen uitbuiten dan eerlijk hetgeen zij zeggen te zijn, ook in wezen zijn.

Ik hoop dat ik niemand van de medische stand hier aanwezig gekwetst heb.

Ik zal er nog het volgende bijvoegen:

Volgens het inzicht van onze groep is het noodzakelijk dat de zieke op aarde onder medische behandeling is. Want dit is volgens het stoffelijk redelijke, de stoffelijke moraal, een noodzaak.

Wij menen echter dat een goed medicus gebruik zal maken van alle middelen waardoor hij zijn patiënt kan genezen en zo zeker niet geestelijke krachten zal bestrijden, mits deze onder zijn controle worden gebruikt. De grootste misdaad die een arts, misschien uit eerlijke overtuiging, maar toch misdaad, kan begaan, is mijns inziens het verwerpen van alle niet in zijn wetenschap behouden middelen, om zo de eigen positie als genezer onaantastbaar te handhaven.

Ik vrees dat dit nogal eens voorkomt.